

Indholdet af det netop udkomne 1ste Hæfte er særdeles afvekslende og interessant. Ingen lange, lærde Afhandlinger, men en hel Mængde smaa, hvori Alvor og Gammen er parrede sammen med journalistisk kyndig Haand.

Udgiverinden selv meddeler „Efterklang fra Fredskongressen“ (Nachklänge vom Friedens-Kongresse“). Hun gengiver sine Indtryk ej alene fra selve Kongressen, — saaledes det lille, korte Latterudbrud, hvormed dens Præsident, Bonghi, undertiden afbrød sin Tale, og uimodstaaelig fik Tilhørerne til at le med. Hun fortæller ogsaa om, hvad hun har set paa Udflugterne, — saaledes om en Væggeindskrift i Pompeji: „Ve den, som ej kan elske, og to Gange ve den, som vil forbyde os at elske!“ Ved disse Ord tænkte Forfatterinden: „Ja ve, to Gange ve dem, som vil hindre os i at væve det Baand, som endrægtig skal omslynge alle Folk, — dem, som haaner os, fordi vi vil slukke Arvehadet og bringe Menneskekærlighedens Lue til at blusse højere!“

I en Anmeldelse af et fransk Skrift, som blev omdelt paa Kongressen i Rom, anbefales den atter og atter opdukkende Tanke, som Fru Joh. Meyer havde fattet af sig selv, da hun talte paa Sortedamslund i København den 20de Januar d. A. —, at de ødelæggende Hære ikke burde afskaffes lige med et, selv om det var muligt, men lidt efter lidt omdannes til frembringende Hære, bestemte til Udførelse af store Arbejder, der kræver mange Menneskers Samvirken. —

„I tre Timer har jeg nu ligget her i den vaade Grøft. I fire Dage har jeg ikke været af Klæderne, ja næppe sovet. Mine Ben føler jeg ikke mere, min Ryg er gnavet af Tornisteret — — —“ Læs selv videre disse „Fantasier fra Slagmarken“ af Leo Karassowitsch! Overgaas de af andre, da maa de findes i Bertha v. Suttners egen Roman „Ned med Vaabnene“ (som jo alt flere Gange er oversat paa dansk).

Hvor meget man end ønsker at skaffe dette ny, udmærket redigerede Tidsskrift den størst mulige Udbredelse, kan man vel derfor nok af og til være lidt uenig med, hvad man læser i det. Saaledes i Mindeordene om Charles Lemonnier: „Europas Forenede Stater! Det var hans Drøm! Nu har vi Begyndelsen til en saadan Forening i Trippelalliancen“ (Trekejsersforbundet mellem Tyskland, Østerrig og Italien) „han [Lemonnier] skulde ikke opleve, at dette trefoldige Forbund blev til et tyvefoldigt —“!

Men Tidsskriftet tillader da heldigvis, med ægte Frisind, ogsaa anderledes tænkende at komme til Orde. „For Krigen“ — taler en Indsender. Han siger:

„Skøn er vel Freden, men har da Krigen ej ogsaa sin Ære?“

Han forsvarer Krigen saa alvorlig, at hans Ord godt kunde oversættes i „Vort Forsvar“, — og ingen af dens faste Stok vilde le. Red. overlader Læserne af „Ned med Vaabnene!“ selv at affatte Gendrivelser af dette Forsvar „For Krigen“.

„Die Waffen nieder!“ vil gøre Gavn i det militaristiske Tyskland først og fremmest. Men middelbart vil det ogsaa komme os til Gode, især dersom den danske Provinspresse ofte vilde oversætte smaa Uddrag af det.

Fredrik Bajer.

En kort Bemærkning.

Da jeg véd, at „Et Besøg“ har fremkaldt en Del Misforstaaelser, og jeg meget nødig vilde være miskendt af dette Blads Læsere, maa det herved blive mig tilladt at tage Afstand fra min egen Artikel grundet paa, at der blev foretaget en lille Redaktionsændring ved mit lille Indlæg, der egentlig lagde et helt andet Grundlag under den hele Sag, end det, jeg havde bygget den paa.

Flere Omstændigheder er Skyld i, at denne Redegørelse først fremkommer saa sent.

Anine Kristensen,
„Fællesmaal“. Vester-Hjermislev.
Brønderslev.

Kvindens Stemmeret.

Fra England meddeles, at Parlamentsmedlem Sir Algernon Barthwick har erklæret sig villig til en af de første Dage efter Parlamentets Aabning at indbringe et Lovforslag om Udvidelse af Kvinders Valgret.

Forslaget gaar ud paa, at alle de Kvinder skal have politisk Valgret, som allerede har Stemmeret i Grevskaberne, i Skolekommissioner og i Byraad.

Der har i den Anledning været afholdt en talrig Række af Møder rundt om i Landet, og „The Woman's Review“ opfordrer indtrængende Venner af Sagen til at indsende en Adresse, som kan vedlægges til Støtte for Forslaget ved Parlamentets Aabning den 9de Februar.

Kvindelig Fremskridtsforening

selskabelige Sammenkomst i Mandags havde samlet talrige Deltagere, og det var virkelig en stor Forrøjelse at se de mange Unge med de glade Ansigter.

Det rolige og hjemlige i Kvindelig Fremskridtsforening, der altid gør det hyggeligt for Medlemmerne ved disse Sammenkomster, fandt trods de fyldte Lokaler endnu mere sit Udtryk denne Aften. Man véd gensidig om hverandre, at det er Interesse for Kvindesagen og sociale Spørgsmaal, der har ført Medlemmerne sammen. Derfor finder her ingen højtidelig Præsentation Sted, ingen Seen paa Tøjet eller store Navne. Det er Kvinder og Mænd, som vil noget godt for de Samfund, hvori de lever, medens de selv søger Udvikling sammen med den Kreds, de gennem Kvindelig Fremskridtsforening møder.

Med et Ord, man tøler sig som i en Vennekreds, og der keder man sig aldrig.

Man drak Kaffe i Fællesskab Kl. 9½, og derefter tog Diskussionen sin Begyndelse for dem, som ikke vilde danse.

Fru Johanne Meyer indledede Diskussionen: „Hvad Nytte kan Kvinderne gøre ved de forestaaende Folketingsvalg. Alle var vist enige i, at Kvinderne burde tage aktiv Del i Valgene; Taleren mente, at den Støtte, Kvinderne kunde yde ved Valgene, kunde ske paa to Maader, enten ved at tilbyde sig som Hjælpere i de politiske Organisationer, ved hvilke Mændene allerede havde gjort et stort Arbejde, eller Kvinderne kunde danne en særegen Organisation, hvorved de kunde holde selvstændige Møder i alle Kredse, indbyde baade Vælgere og Valgkandidaterne og saa fremlægge de Sager, som de særlig ønskede fremmede, og Taleren mente, at det kunde maaske gøre den Virkning, at Gruppelolitikken inden for Vensstre vilde skifte Karakter.

Hr. Grosserer Lachmann fandt, det var uheldigt, at Kvinderne vilde blande Kvindesagen ind i Politiken paa et Punkt, hvor det galdt Frihed eller Trældom for Folket. Naar vore Grundlovsforhold var klarede, da var der Tid til at tale om Kvinders Rettigheder, som da vist intet Menneske vilde nægte dem. Hr. Lachmann fandt, det var det vigtigste, at Kvinder og Mænd, som var oplyste nok til at forstaa, at Socialdemokraterne var dem, der vilde *Rettfærdighed*, de burde ogsaa stille sig i deres Rækker, da Kampen i Øjeblikket stod mellem disse to Partier, Højre og Socialdemokratiet.

Hr. Veksellerer Lamm udtalte sin Sympati for Kvindernes Optræden ved Folketingsvalgene i 1890, og opfordrede dem til fremdeles at agitere for deres Sag, og ogsaa ved dette Valg overalt i Landet stille Interpellationer til Kandidaterne paa Valgdagen.

Fru Anna Nielsen oplyste, at Socialdemokratiets Kvinder allerede fra 1872 havde taget aktiv Del i Valgagitationen, og Frk. Anna Hansen delte ikke Hr. Lachmanns Frygt for, at det vilde skade Mændenes Kamp for Friheden, at Kvinderne stillede deres egne Krav. Kvinderne kunde ikke vente. Arbejderkvinderne og Middelstandskvinderne følte bedst, hvor uhyre hæmmende det virkede paa deres Adgang til Erhverv, at de borgerlige Rettigheder var dem nægtede de kunde ikke tie og vente med deres Sag.

Da endnu flere havde haft Ordet, var Klokken næsten tolv. Der dansedes nu af i den store Sal og præcis Kl. 12 skiltes man, tilfredse med at have tilbragt en indholdsrig og fornøjelig Aften.

Mandag den 8de Februar vil Hr. Dr. phil. Adolf Hansen holde Foredrag om „Swift's Kamp for Irlands Selvstændighed“.

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

Jeg er Enke, sidder i uskiftet Bo, ejer en større Købstadjeendom og har 2 Pige-børn, 18 og 12 Aar gamle. Hvis jeg dør, inden den yngste bliver 18 Aar, er der da noget til Hinder for, at Ejendommen bevares og i Børnenes Mindreaarighed og Umyndighed styres af Kurator eller Værge? A.